

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 344

гр. Смолян , 19.08.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на осемнадесети август, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Тоничка Д. Кисьова
Членове:	Мария Ан. Славчева Зоя Ст. Шопова

като разглежда докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно частно
гражданско дело № 20215400500319 по описа за 2021 година

И за да се произнесе ,взе в предвид следното :

Производството е по чл.274 във връзка с чл.299ал.2 ГПК.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна частна жалба вх.№3582 от 08.06.2021година от Д. ЯС. М., ЕГН *****, с постоянен адрес град Р., ул. И.В. Л° 24а, община Р., област Смолян, действащ чрез пълномощника си адвокат М.О., срещу протоколно определение № 300/28.05.2021 година, постановено по гражданско дело № 185/2021 година по описа на Смолянският районен съд, с което е оставено без уважение искането на ищеца Д.М. за изменение претенциите на ищеца от осъдителни искове за заплащане обезщетение за непредоставен и неизползван платен годишен отпуск за 2018година в установителен иск за признаване установено по отношение на ответника ГД“Гранична полиция“ ,че ищецът има право на допълнителен платен годишен отпуск за 2018година и прекратено производството по делото като недопустимо,

С жалбата е направено оплакване за неправилност на атакуваното прекратително определение, поради неговата незаконосъобразност и се предлага същото да бъде отменено и делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Поддържа оплакване,че обжалвания съдебен акт е немотивиран, поради което остава неясен мотива на съда за прекратяване на производството. Действително между страните е налице правен спор със същото правно основание, по което е постановено решение по гр. дело № 47/2020 година по описа на РС Смолян и искът отхвърлен поради причина, че правоотношението между

страните не е прекратено, което е пречка на Д. ЯС. М. да бъде изплатено обезщетение за неизползван отпуск. В производството по гражданско дело № 185/2021 година се сочи новонастъпил факт - прекратяване на служебното правоотношение между страните, тоест отпадане на пречката за изплащане на обезщетение за неизползван отпуск на напусналия служител. Безспорно е налице прекратяване и постъпване на държавна служба при друг орган по назначаването - отстъпване от длъжност от Главна дирекция „Гранична полиция“ и встъпване в длъжност в Областна дирекция на МВР град Смолян. Независимо, че в писмения отговор се сочи, че към него се прилага заповед за преназначаване, такава не е приложена към писмения отговор на ответника, и липсва по делото. При това положение съдът е постановил съдебния си акт без да положи усилия за изясняване на относимата фактическа обстановка по делото - осъществил ли се е нов юридически факт, който да е от значение за уважаване на исковата претенция. От постъпилото писмо от новия работодател на ищеца - Директора на ОДМВР Смолян се установява, че при преместването на служителя не е прехвърлян неизползван отпуск за ползване при новия орган по назначаване. За да направи обоснован извод дали е налице прекратяване на служебното правоотношение, и съответно дали има основание за изплащане на претендираното обезщетение, Р С Смолян следваше да изиска от ОДМВР Смолян трудовото досие на служителя, което не бе направено, въпреки наведеното възражение, че няма приложена заповед за преназначаване на служителя. Вещото лице няма компетентност да прецени има ли запазване на правоотношение, или има нововъзникнало служебно правоотношение, поради което неговото заключение не може да обосновава извод на съда в това отношение.

В постъпилия в срок отговор от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, депозиран чрез юрисконсулт П.С. се поддържа неоснователност на жалбата. Твърди се, че в отговора и приложените към него доказателства служебното правоотношение на Д.М. с МВР не е прекратено, тъй като със заповед № 345з-1267/30.10.2020 г. на директор на ОДМВР - Смолян, на основание чл.43, ал.4, във връзка с ал.3, т. 2, във връзка с чл.164, ат. 1, вр.чл.159, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, чл.8, ат. 1 и ат. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. и подадено от него заявление рег. № 5398р-980/14.10.2020 г. е **ПРЕНАЗНАЧЕН** на длъжност - старши полицай в Участък Р. към РУ - Мадан при ОДМВР - Смолян, считано от 18.11.2020 г.

В разпоредбата на чл.186, ат. 6 от ЗМВР е предвидена забрана за компенсирането на отпуските с парично обезщетение освен при прекратяване на служебното правоотношение. Аналогична на посочената норма е и разпоредбата на чл.178 от КТ и чл.61, ат. 1 от Закона за държавния служител. Същите норми предвиждат забрана за компенсиране на платения годишен отпуск с парично обезщетение освен при прекратяване на трудовото или служебното правоотношение. Счита, че частния жалбоподател е нарушил основен принцип на гражданския процес, регламентиран в чл.3 от същия. Отделно от изложеното се поддържа неоснователност на оплакването,

ч е вещото лице няма компетентност да прецени има ли запазване на правоотношение, или има нововъзникнало служебно правоотношение, поради което неговото заключение не може да обосновава извод на съда в това отношение, тъй като същото е изготвено по искане на ищеца и със задача, формулирана в исковата молба

В ЗМВР, както и в относимите за процесния случай наредби към него е направено ясно и изчерпателно разграничение между статута на държания служител при прекратяване на правоотношението с МВР и при преназначаване, както и правните последици, които следва от това. Счита, че в настоящият случай е налице злоупотреба с процесуални права от ищеца, чрез процесуалния му представител, като действията му са в разрез с залегналия в кодекса принцип на законност в процеса, прогласен в чл. 3 от ГПК. Претендира направените разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ОКРЪЖНИЯТ СЪД, след като взе в предвид изложеното в частната жалба и писмения отговор, след като провери правилността на обжалваното определение, след като обсъди доказателствата по делото, прие за установено следното:

Частната жалба е депозирана в срок, от активно легитимирана страна имаща право на жалба, насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е процесуално допустима, поради което съдът пристъпи към разглеждане нейната основателност.

Ищецът Д.М. е сезирал районен съд Смолян с искова молба срещу ответника Главна Дирекция „Гранична полиция“ ,в която излага фактически твърдения, че работил до 17.11.2020 година по служебно правоотношение при ответника и в граничен полицейски участък гр.Р. на длъжност – старши полицей-водач на служебно куче. Твърди още, че на основание чл.190, ал.2 от ЗМВР във връзка с чл.2т.10 от наредба за определяне видове работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск и му се полага допълнителен платен годишен отпуск в размер на 10 дни, какъвто за 2018 година не му е разрешаван и не го е ползвал. Твърди също, че при прекратяване служебното правоотношение не е компенсиран чрез заплащането му и не е прехвърлен за ползване от новия му работодател. Направено е искане да бъде осъден ответника да заплати сума в размер на 600,00 лева, претендирана като обезщетение за непредоставен и неизползван платен годишен отпуск за 2018г. за 10 работни дни , ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда 12.02.2021г. до изплащане на вземането.

С отговора на ответника Главна Дирекция „Гранична полиция“ претенцията се оспорва както по основание, така и по размер. Възраженията на ответника са, че в ЗМВР е установена забрана за компенсирането на отпуските с парично обезщетение освен при прекратяване на служебното

правоотношение. Аналогична разпоредба се съдържа и в КТ за забрана за компенсиране на платения годишен отпуск с парично обезщетение освен при прекратяване на трудовото или служебното правоотношение. Според ответната страна ищецът не може да претендира парично компенсиране на отпуск, тъй като към момента на подаване на исковата молба и отговора, не е с прекратено служебното правоотношение и предлага съдът да отхвърли предявения иск.

Към отговора е представена заповед №345з-0267/30.10.2020 година, неоспорена от ищеца, съгласно която на основание чл.43 ал.4 във връзка с ал.3 т.2, във връзка с чл.164 ал.1, във връзка с чл.159 ал.1 т.4 ЗМВР, чл.8 ал.1 и 2 Наредба №8121з-310/17.07.2014 година и постъпило заявление рег.№5398р-9801/14.10.2020 година младши инспектор Д. ЯС. М. е преназначен на длъжност старши полицай(ВСК)в участък Р. към РУ Мадан при Областна дирекция на МВР със специфично наименование младши инспектор.

По искане на ищеца в хода на разглеждане на делото е назначена и изслушана съдебно-икономическа експертиза, неоспорена от страните по делото, вещото лице по която дава заключение, че служебното правоотношение с ищеца не е прекратено, а е преназначен в системата на МВР. Според вещото лице десет дни допълнителен отпуск, които се полагат на ищеца следва да се прехвърлят като дължими, тъй като по настоящем е преназначен в същата система.

В съдебно заседание, проведено на 28.05.2021 година е докладвана писмена молба с вх. № 2931/07.05.2021 г., постъпила по електронна поща от адв. Орманова, с която се заявява искане съдът да допусне изменение на предявения иск като бъде признато за установено по отношение на ответника ГД „Гранична полиция“ към МВР, че ищецът има право на допълнителен платен годишен отпуск от 10 дни полагащ се за 2018 г. на основание чл. 190 ал.2 от ЗМВР във вр. чл.2, т. 10 от Наредба за определяне на видове работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск.

Съдът е сезиран и с искане вх.№3194 от 20.05.2021 година, депозирано от ответника чрез юрисконсулт самуилова за прекратяване производството по делото на основание чл.299 ал.2 ГПК.

Приложено е по делото Решение №60560 от 15.10.2020 година, постановено по гр.д.№47/2020 година по описа на Смолянски окръжен съд, в диспозитива на което е постановено отхвърляне предявеният от Д.М. срещу Главна дирекция гранична полиция иск за заплащане сумата 600 лева, представляваща обезщетение за непредоставен допълнителен платен годишен отпуск от десет дни за 2018 година на основание чл.190 ал.2 ЗМВР.

При направена служебна проверка окръжният съд констатира, че

решението е обжалвано и от двете страни, като е образувано в.гр.д. №155/2021година. С въззивната жалба №607772 Д.М. е обжалвал решението в отхвърлителната част за заплащане сумата 1620.00лева, представляваща левовата равностойност на непредставена безплатна храна, решението не е обжалвано в частта относно отхвърляне иска за сумата 600лева и е влязло в законна сила в тази част.

Съгласно разпоредбата на чл. 299, ал. 1 от ГПК спор, решен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван освен в случаите, когато законът разпорежда друго. В чл. 298, ал. 1 от ГПК са посочени пределите на решението, а именно, че то влиза в сила само между същите страни, за същото искане и на същото основание.

В конкретния случай е установено наличие между ГД“Гранична полиция“ и Д.М. влязло в сила съдебно решение по иск за заплащане сумата 600лева, представляваща обезщетение за непредоставен допълнителен платен годишен отпуск от десет дни за 2018година на основание чл.190ал.2 ЗМВР и е недопустимо повторно пререшаване на спор между същите страни, за същото искане и на същото основание.

Неоснователно е поддържаното от частния жалбоподател, че е налице новонастъпил факт-прекратяване служебното правоотношение между страните и постъпване на държавна служба при друг орган по назначаването, т.е отпадане пречката за предявяване иск за заплащане обезщетение за неизползван отпуск. Видно от представената към писмения отговор и неоспорена заповед №345з-0267/30.10.2020година е налице преназначаване на ищеца. В този смисъл е и заключението на вещото лице изготвило заключение по искане на ищеца.

Силата на пресъдено нещо се състои преди всичко в задължението на страните да преустановят правния спор. Никоя от тях не може занапред да оспорва правилността на съдебно установеното. Задължението за неоспорване се отнася до всеки елемент на съдебно установеното или отреченото право. Правоотношението, придобило качество на пресъдено нещо, не може да бъде вече предмет на правнорелевантен спор. Относно него съдебният процес би бил недопустим. Страните са длъжни да не оспорват пресъденото нещо, поради което губят относно правото, което е предмет на сила на пресъдено нещо, своето право на иск.

При така установено законосъобразен и основан на доказателствата е изводът на районен съд, че са налице основанията на чл.299ал.2 от ГПК, правилно производството по делото е прекратено, поради което атакуваното протоколно определение следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното съдът в настоящия си състав

ОПРЕДЕЛИ:

П О Т В Ъ Р Ж Д А В А протоколно определение
№300/28.05.2021година,постановено по гр.д.№185/2021година по описа на
Смолянски районен съд, с което прекратено производството по делото, като
законосъобразно постановено.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен
срок от връчването му на страните с частна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____